

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 192/09-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. septembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť T. L., K., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 186/2007 z 27. februára 2009, v ktorom zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. L. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 186/2007 z 27. februára 2009, ktorým zmenil rozsudok prvostupňového súdu

vo výroku o trovách konania tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania, p o r u š e n é b o l o .

2. T. L. finančné zadost'učinenie n e p r i z n á v a .

3. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 186/2007 z 27. februára 2009, ktorým zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach j e p o v i n n ý uhradiť T. L. trovy právneho zastúpenia v sume 127,44 € (slovom stodvadsaťsedem eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. I. J., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením sp. zn. III. ÚS 192/09 zo 7. júla 2009 na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť T. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 186/2007 z 27. februára 2009, v ktorom zmenil výrok prvostupňového súdu a nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania.

K prijatej sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril predseda krajského súdu podaním č. 1 SprV 694/2009 z 10. augusta 2009 doručeným ústavnému súdu 13. augusta 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 27. 2. 2009, č. k. 1 Co 186/2007-96 zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 27. 2. 2007 č. k. 20 C 30/2004-80) vo výroku o trovách konania tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal a nepriznal im ani náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom konania bol už len nárok na zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., o ktorom môže rozhodnúť len súd a rozhodnutie súdu je závislé od záveru znalca a úvahy súdu.

Poistovňa (A.), ktorá odškodnenie poskytovala, bola v tomto konaní vedľajším účastníkom a mohla aj so súhlasom žalovaných robiť príslušné procesné návrhy. Vedľajší účastník disponuje kvalifikovaným odborným aparátom a v situácii, keď išlo o zákonné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri dopravnej nehode, nemožno trovy právneho zastúpenia žalovaného (v I. rade) považovať za účelne vynaložené - trovy konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu charakter uplatneného nároku a právne vzťahy účastníkov konania, včítane vedľajšieho účastníka bolo možné považovať (aj) za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí byť náhrada trov konania priznaná (§ 150 ods. 1 O. s. p.).

Stotožňujeme sa so sťažovateľom v tom, že právo účastníka zvoliť si obhajcu (advokáta) je jeho ústavným právom (čl. 47 ods. 2 Ústavy). Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc sa odvodzuje z uvedeného čl. 47 ods. 2 Ústavy a trovy právneho zastúpenia zásadne treba považovať za účelne vynaložené.

Nemožno sa ale stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že keď mu súd nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia, aj keď bol v konaní (100 %) úspešný, že bola zjavne porušená zásada spravodlivého procesu.

Náhrada trov konania je zásadne ovplyvnená zásadou úspechu vo veci, ktorú obsahuje § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech,

súd prizná náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie alebo krátenie práva účastníkovi, ktorý úspech nemal.

Zo zásady, že o náhrade trov konania rozhoduje úspech vo veci, existujú však výnimky. Jednou z týchto výnimiek je i § 150 O. s. p., ktorý bol do občianskeho súdneho poriadku „zakomponovaný“ za účelom odstránenia neprimeraných tvrdomí.

Toto ustanovenie súdu umožňuje, aby výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznal, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ako vyplýva zo samotného znenia ust. § 150 ods. 1 O. s. p., ide o inštitút, ktorý je výnimočným opatrením, iba v prípade, že skutočne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom je namieste v odôvodnení výrok o trovách konania patrične objasniť.

Podľa nášho názoru rozhodnutie súdu o trovách konania musí byť riadne odôvodnené. Nestačí iba odkaz na príslušné ustanovenia občianskeho súdneho poriadku. Nedodržaním tejto zásady je porušené právo účastníka na spravodlivý proces podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (uverejnenej v zák. č. 23/1991 Zb.).

Ustanovenie § 150 O. s. p. umožňuje teda súdu rozhodnúť tak, že neprizná náhradu trov konania sčasti alebo celkom, pričom sa má tak odstrániť neprimeraná tvrdomí, ktorá by sa v tom ktorom konkrétnom prípade mohla vyskytnúť. Pri skúmaní, či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, súd prihliada zvlášť k pomerom majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším všetkých účastníkov konania (pričom je treba zhodnotiť napr. majetkové pomery nielen toho, kto by mal náhradu trov konania hraď, ale i toho, komu by mali byť nahradené), ďalej tiež k okolnostiam, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, k postojom účastníkov v priebehu konania a pod.

Pre súd sú teda rozhodujúce dve oblasti, a to pomery účastníkov (majetkové, sociálne, osobné a ďalšie) a okolnosti prípadu.

Domnievame sa, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku. Máme za to, že Ústavnému súdu zásadne neprislúcha zasahovať (do tohto konania), lebo samotný spor o náhradu trov konania, i keď sa môže „citelne“ dotknúť niektorého z účastníkov konania, v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd.

Otázka náhrady trov konania (však) nadobúda ústavnoprávnu dimenziu v prípade, keď úvahy súdu vylučujú z pravidiel upravujúcich toto konanie v dôsledku ľubovôle.

Aj napriek širokému priestoru k úvahe, ktorý O. s. p. v otázke náhrady trov konania súdom poskytuje (včítane prípadného uplatnenia moderačného práva súdov v zmysle aplikácie § 150 ods. 1 O. s. p.), zostáva aj tu zachovaná požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia, ktoré zodpovedá zákonnosti, ako aj vykonávaným skutkovým zisteniam.

Zásady viažuce sa k čl. 36 ods. 1 Listiny vyžadujú, aby bol výrok o náhrade trov konania súladný s priebehom konania a úvaha vedúca k ich (uloženiu resp.) nepriznaniu, musí byť stručne a jasne odôvodnená spôsobom, z ktorého logicky a presvedčivo vyplývajú jeho právne závery.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom je stručné, ale jasné.

Z týchto dôvodov odporúčame ústavnú sťažnosť odmietnuť...»

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu okrem iného uviedol:

„Nie je možné sa stotožniť s argumentáciou predsedu krajského súdu, že v danom prípade boli dostatočne skúmané podmienky pre použitie ust. § 150 O. s. p. a že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je stručné, ale jasné.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) platného v rozhodnom čase sa postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní

upravuje tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 150 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

Podstata námietok sťažovateľa spočívala v tom, že krajský súd (na rozdiel od prvostupňového súdu) nesprávne rozhodol o trovách konania, keď mu žiadnu náhradu nepriznal, hoci bol v konaní úspešný, pretože krajský súd toto rozhodnutie odôvodnil „ust. § 150 ods. 1 OSP, pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí byť náhrada trov konania priznaná, považoval... skutočnosti:

... predmetom konania bol nárok na zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia... o ktorom môže rozhodnúť len súd, pričom rozhodovanie o tomto nároku je závislé od záverov znalca a úvahy súdu“ a tiež to, že „... účastníkom konania bola poisťovňa ako vedľajší účastník, ktorý disponuje kvalifikovaným odborným aparátom a v situácii, keď ide o zákonné zmluvné poistenie za škodu, nie je možné trovy právneho zastúpenia považovať za účelne vynaložené...

Mám za to, že je neprípustné stotožňovať úlohu a postavenie právneho zástupcu podľa § 25 OSP s postavením a úlohami vedľajšieho účastníka, a to aj vtedy, ak ten disponuje odborníkmi s právnickým vzdelaním. Takáto interpretácia zákona je podľa môjho názoru neprípustná...

Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP dáva súdu možnosť nepriznať náhradu trov konania, ak by ich priznanie bolo v rozpore s princípmi spravodlivosti. Súd však nemôže toto ustanovenie aplikovať podľa ľubovôle a svojvoľne...

Zákon vyžaduje splnenie minimálne dvoch kumulatívnych podmienok - musia existovať dôvody hodné osobitného zreteľa a musí byť zdôvodnená výnimočnosť okolností konkrétneho prípadu.

Pokiaľ ide o prvú podmienku, teda určitá osobitná procesná situácia, alebo určitý druh konania, ktorý je vzhľadom k svojmu charakteru osobitný, takouto situáciou je napríklad zmena právnej úpravy alebo zmena súdnej praxe. V danom prípade však išlo o pomerne

častý typ sporového konania, ktorý vyvolal žalobca svojim návrhom a v ktorom nebol úspešný, čo nemôže ísť na úkor žalovaných.

Druhou podmienkou je výnimočnosť okolností daného prípadu, v súdnej praxi sa skúmajú majetkové, osobné a zárodkové pomery všetkých účastníkov konania a dopad rozhodnutia na úspešného aj neúspešného účastníka. V každom prípade máme za to, že osobné, majetkové a sociálne pomery žalobcu nie sú až tak zlé, že by odôvodňovali postup podľa § 150 OSP. Žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že pracuje, teda má stály príjem. Jeho dlhy voči mobilným operátorom, resp. voči dopravnému podniku nie je možné považovať za dôvody, pre ktoré by bol zbavený povinnosti nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi konania. Sociálne aspekty by boli dôvodom pre použitie ust. § 150 OSP vtedy, ak by povinný účastník nemohol uhradiť náhradu trov z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Je zrejmé, že žalobcom uvádzané skutočnosti nie sú takými výnimočnými, že by odôvodňovali rozhodnutie súdu nepriznať žalovanému trovy konania, a teda, aby som ja ako úspešný účastník znášal tieto trovy sám... Odvolací súd však vyššie uvedené skutočnosti (osobné, majetkové a zárodkové pomery účastníkov, dopad rozhodnutia o nepriznaní trov na nich) neskúmal, za výnimočnosť okolností považoval len účasť vedľajšieho účastníka, čo, ako je uvedené vyššie, nemožno akceptovať...

S poukazom na vyššie uvedené mám za to, že Krajský súd v Košiciach pri rozhodnutí o nepriznaní náhrady trov konania mne ako žalovanému nesprávne aplikoval a interpretoval zákon, keď procesnú zodpovednosť za výsledok sporu preniesol zo žalobcu na mňa. Preto je potrebné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. I Co 186/2007-96 za svojvoľné, účelové a arbitrárne, porušujúce rovnosť účastníkov konania a moje právo na súdnu ochranu..."

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov,

ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy v znení platnom v rozhodujúcom čase).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a krajského súdu pri ochrane ústavnosti boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti a zo zberného spisu krajského súdu zistil, že námietky sťažovateľa sú opodstatnené. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa evidentne prehliadol (opomenul) jeho úspech v konaní ako žalovaného v prvom rade a odôvodnenie uznesenia o nepriznaní trov prvostupňového konania (dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 OSP) vôbec nešpecifikoval a nekonkretizoval aj napriek tomu, že krajský súd vo svojom vyjadrení sám zdôrazňuje, že *„rozhodnutie súdu o trovách konania musí byť riadne odôvodnené. Nestačí iba odkaz na príslušné ustanovenia občianskeho súdneho poriadku. Nedodržaním tejto zásady je porušené právo účastníka na spravodlivý proces podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (uverejnenej v zák. č. 23/1991 Zb.)...“*.

Ústavný súd najprv zdôrazňuje, že rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania možno zasiahnuť do základných práv a slobôd. Rozhodnutím o trovách konania možno predovšetkým porušiť právo na súdnu ochranu. Ústavný súd už rozhodoval o ústavnosti rozhodnutí o trovách (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06).

V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu.

Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania.

Ústavný súd bez potreby hlbšej argumentácie konštatuje, že rozsudok krajského súdu v namietanej časti (o trovách konania) je z hľadiska práva nepreskúmateľný (zmätočný), teda z pohľadu ústavného prieskumu je arbitrárny, resp. zjavne neodôvodnený. Ani pri maximálne voľnej úvahe nevedel totiž ústavný súd zistiť dôvod aplikácie § 150 OSP v danej veci krajským súdom, ktorý v tejto súvislosti iba uviedol, že *„zo žalovaných trov vznikli len na strane žalovaného v 1. rade (sťažovateľovi, pozn.), ktoré neboli považované za účelne vynaložené. Charakter uplatneného nároku a právne vzťahy účastníkov konania, včítane vedľajšieho účastníka by podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné považovať aj za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nemusí byť náhrada trov konania priznaná (§ 150 ods. 1 O. s. p.).“*

K uvedenému ústavný súd dodáva, že prax všeobecných súdov je jednotná v názore, že „aplikácia ustanovenia § 150 OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99 uverejnené ZSP č. 1/2000). Podobne (pozri ASPI, judikatúra pri § 150 OSP, Rč: Cpj 40/88) „je potrebné mať na pamäti, že použitie uvedeného ustanovenia musí vždy zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočnú povahu. Nepriznanie náhrady nákladov konania podľa ustanovenia § 150 OSP nemožno odôvodniť len všeobecným záverom hodnotiacim význam rozhodovania o určitom nároku“ (podobne R 23/1989).

Z uvedeného dôvodu považuje ústavný súd neodôvodnené rozhodnutie krajského súdu o nepriznaní trov právneho zastúpenia za ústavne neakceptovateľné, a preto vyslovil, že napadnutým výrokom uznesenia krajského súdu z 27. februára 2009 sp. zn.

1 Co 186//2007 o trovách konania bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 109/09) a v konečnom dôsledku i na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

III.

Keďže namietaným rozsudkom krajského súdu v napadnutej časti (o trovách konania) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd tento rozsudok zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pozri bod 2 výroku nálezu) a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu požadoval za porušenie označených práv finančné zadosťučinenie v sume 2 500 €, čo približne zodpovedá sume nepriznaných trov konania (75 341,50 Sk).

Ústavný súd finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v tomto konaní náprava dosiahne aj zrušením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorým zmenil rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania, vrátením veci na ďalšie konanie a tým,

že krajský súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd rozhodol aj o trovách právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a priznal ich úspešnému účastníkovi konania, pričom zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia 127,44 € je nižšia ako suma vypočítaná podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a neodporuje tejto vyhláške. Preto ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa úhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej sume.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009